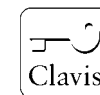

DE
JACHT
OP DE
WOLVEN
CHRISTINE CHARLIERS

Proloog

Christine Charliers heeft eerder drie boeken over Esther en haar vriend Jonathan geschreven: *In de ban van de wolf*, *Jacht op het antiserum* en *De strijd met de witte wolf*. In deze wolventrilogie worden Esther en Jonathan voor een medisch experiment geïnjecteerd met genetisch gemanipuleerd wolven-DNA, waardoor ze verscherpte zintuigen krijgen en bovendien naar believen kunnen veranderen in wolven. Dit boek is een op zich staand verhaal, dat los van de trilogie gelezen kan worden.

Christine Charliers
De jacht op de wolven
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: wolven, jacht, criminaliteit, vriendschap
NUR 284
ISBN 978 90 448 4426 9
D/2021/4124/288
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.christinecharliers.be

De jongen en het meisje fietsen op de weg.

‘Ik heb een coole plek gevonden waar ik stenen kan zoeken,’ zegt het meisje.

De vogels fluiten en er vliegt een zwerm kraaien over.

‘Wat is er mis met de gebruikelijke plaats? We gaan toch altijd bij de rivier?’

‘Dat wordt saai.’ Het meisje slaat rechtsaf tussen de bomen. Ze rijdt over het lange gras.

‘Kun je er ook mountainbiken?’ De jongen volgt haar.

‘Ja, er zijn veel heuvels.’

Na zeshonderd meter staan de bomen dicht bij elkaar en rijden ze over een hobbelig bospad. Honderd meter verder bereiken ze een open plek met hier en daar rotsblokken en kleinere stenen. In het hoge gras fladderen vlinders en vliegen bijen van bloem tot bloem.

‘Dit is ideaal,’ grijnst de jongen. ‘Hoe wist je dit?’

‘Per toeval ontdekt.’

Het meisje zet haar fiets tegen een boom.

De jongen begint te crossen over de kleine heuvels langs de boomgrens. Daarna zigzagt hij tussen de bomen door. Het meisje trekt een opvouwbaar tasje uit haar broekzak en bukt zich bij de stenen. Ze neemt er een op en bekijkt hem. Hij is rond aan de ene kant en hoekig aan de andere. Ze stopt hem in de tas. De jongen springt met zijn fiets op een rots, vliegt ervan af en fietst naar een heuvel. Na tien minuten heeft het meisje een paar stenen verzameld.

‘Zou daar nog iets liggen?’ Ze wijst tussen de bomen.

‘Kan. Laten we gaan kijken.’ De jongen stapt van zijn fiets.

‘Laten we onze fietsen hier?’

'Is goed.' De jongen maakt zijn fiets vast aan een jonge boom.

Het meisje doet hetzelfde. Dan gaan ze dieper het bos in. De schaduwwan van een grote vogel glijdt tussen de stammen. Een eekhoorn schiet langs hun voeten naar een boom.

Ineens zien ze een rood bord. Er staat een man met een geweer op, en de tekst: *Jacht. Doorgang verboden.* Met de datum van vandaag.

'Ik hoor geen gewerschoten,' zegt het meisje. 'Kom.'

'Zouden we dat wel doen?'

'Ben je bang?'

'Nee, maar ik wil ook niet per ongeluk doodgeschoten worden.'

'Mietje!' Het meisje steekt haar tong naar hem uit.

De jongen glimlacht. 'Oké dan.'

Ze wandelen verder. Het pad stijgt flink. Links tussen de bomen door zien ze een ravijn. Verderop stoppen de bomen. Ze bereiken de boomgrens.

'Leuk, zo'n wei!'

Net als het meisje door het hoge gras wil gaan, schiet een dier de open plek op. Het loopt mank en lijkt uitgeput. Het hinkt naar het midden van het veld. Een drone vliegt over de boomtoppen heen en blijft boven de open plek hangen. Even later horen ze stemmen.

'We hebben hem!'

De jongen houdt het meisje tegen. Tussen de bomen komen drie mannen tevoorschijn. Een van hen spant zijn boog en richt op de wolf. De pijl treft doel. Het dier zakt door zijn poten en blijft roerloos liggen. De mannen komen juichend het veld op. Ze rennen erheen. Een stampet tegen het dier. Een andere heft het op bij zijn nekvel. De derde neemt een foto. Iemand haalt een mes tevoorschijn. De wolf leeft nog.

'Nee!' roept het meisje. Ze houdt haar hand voor haar mond, be-seft dat ze het hardop geroepen heeft.

De drie mannen kijken verschrikt hun kant op, laten het dier vallen en lopen naar hen toe.

'Rennen!' zegt de jongen.

Hij pakt het meisje bij haar hand en trekt haar in de richting van hun fietsen. Ze horen de mannen achter hen aan komen.

'Wolven zijn toch beschermd?' vraagt het meisje zich hardop af.

'Dit is niet het moment om vragen te stellen.'

De mannen hollen stampend tussen de bomen door.

'Deze kant op.' Het meisje rent naar rechts en laat haar tas met stenen vallen.

'Nee, het was rechtdoor en dan naar links.'

'Volg gewoon!'

Samen rennen ze naar rechts. De mannen zijn er nog steeds. Even later houden de bomen op, maar ook de grond: ze staan voor een ravijn van ongeveer vier meter breed. Het meisje kijkt haastig rond. Links van hen ligt een dikke boomstam over de afgrond.

'Kom!' Ze trekt de jongen er mee naartoe.

Het meisje zet haar voet op de stam.

'Is dat wel veilig?' vraagt de jongen.

'Doe niet flauw!' Ze kijkt naar de bomen waar ze tussenuit gekomen zijn. 'Direct halen ze ons in.' Ze loopt voorzichtig over de stam. Onder haar is een diepte van ongeveer zeven meter met beneden rotsen. Ze bereikt de overkant en draait zich om. 'Kom op! Snel!' Ze kijkt gejaagd naar de bomen, maar de mannen zijn nog niet verschenen.

De jongen zet aarzelend een voet op de stam. 'Wat doen we met onze fietsen?'

'Die halen we straks op.'

De jongen kijkt onzeker naar beneden.

'Blijf voor je kijken en loop gewoon door!'

De jongen stapt nu over de stam. Zijn benen bewegen houderig. Ineens schuift zijn voet van de stam af en helt hij achterover. Hij valt de diepte in.

Ze gilt zijn naam.

Geen antwoord. Ze merkt dat ze trilt. Ze moet naar beneden. Ze bukt en laat zich over de rand glijden. Ze zoekt steun tegen de rotswand. Haar voet glijdt weg. Ze grijpt zich vast aan alles wat uitsteekt.

De stenen snijden in haar handen, maar ze voelt het niet. De jongen ligt op zijn rug op een rots, met zijn been in een onnatuurlijke houding. Ze rent naar hem toe. Ze zegt nog eens zijn naam.

Hij reageert niet, maar ademt wel. Ze klopt op zijn wang. Vegen bloed kleuren zijn gezicht.

‘Help!’ gilt ze. ‘Help!’

Niemand kan haar horen, beseft ze. De mannen zijn weg. Ze legt haar handen om zijn hoofd.

‘Als je me kunt horen: hou vol, ik ga hulp halen.’ Haar tranen druppelen in zijn hals. ‘Hou vol, alsjeblieft.’ Ze staat op. Ze vindt het moeilijk om hem achter te laten. Stel dat hij bijkomt. Dan is hij helemaal alleen. Ze moet hulp halen, zo snel mogelijk! Ze rent naar de andere rotswand, klimt naar boven en spurt huilend naar haar fiets. Trillend kruipt ze erop en fietst zo hard als ze kan naar het dichtstbijzijnde dorp. Ze stopt bij het eerste huis dat ze tegenkomt.

1

Iets zachts streelt mijn wang. Ik duw het weg en draai me om. Weer voel ik iets langs mijn wang strijken. Gespin.

‘Nee, Safira.’

Gemiauw.

Ik open mijn ogen half, hef mijn hand op en aai haar witte kopje. Ze duwt het tegen mijn hand, ik krab achter haar oor. Ze miauwt weer en ik zucht.

‘Oké, oké, ik sta op. Hongerlijder.’ Ik streel over haar rug en ze spint harder.

Ik kijk op de klok. Kwart voor tien. Het is vandaag de eerste dag van de zomervakantie. De zon schijnt door het spleetje van de gordijnen. Ik hef Safira op, geef haar een zoen op haar kopje en zet haar op de grond. Ze spurt door de kier van de deur de kamer uit. Ik kom uit bed, pak schone kleren uit de kast, kleed me om en trek de gordijnen open. Achter de omheining knabbelt een hert aan de schors van een boom. Ik loop de gang in naar de badkamer, die vlak naast mijn kamer ligt. Daarna kom je bij de kamer van mijn ouders en paps bureau. Op het einde van de gang is de living met de open keuken. De woning is bijna het spiegelbeeld van Jonathans huis en heeft een beetje de indeling van Hectors chalet.

Ik neem een schoon washandje uit de la en was mijn gezicht. Safira spurt naar binnen en wrijft miauwend tegen mijn benen.

‘Jaja, direct.’ Ik moet lachen om haar ongeduld.

Samen met haar ga ik naar de living. Om de hoek is de keuken. Mam staat bij de vaatwasser en zet de kopjes erin. Pap is in Frankrijk voor een klant. Hij komt pas zaterdag thuis.

‘Eindelijk wakker?’ Ze glimlacht.

‘Het is vakantie, dus ik mag uitslapen.’ Van onderen uit de kast pak ik de zak Royal Caninbrokken en schep er met Safira’s bakje wat uit. Ik zet het in de hoek van de keuken op de grond. De kat vliegt eropaf alsof ze in dagen geen eten heeft gehad.

Ik pak het brood en de pot Nutella en ga aan tafel zitten. Ik smeer een dikke laag op mijn boterham.

‘Esther, moet dat echt! Zo veel?’

Ik haal mijn schouders op en neem een hap. ‘Het is gewoon lekker.’

‘Het blijft even lekker met een dunnere laag. Je smeert er de hoeveelheid voor drie boterhammen op.’

‘Je overdrijft, mam.’

‘Nee, dat doe jij.’ Ze klapt de vaatwasser dicht. ‘Wat ben je van plan deze week te doen?’

‘Geen idee. Rondhangen met Jonathan.’

‘Rondhangen met Jonathan? Wat moet ik me daarbij voorstellen?’ Ze kijkt me met samengeknepen ogen aan.

‘Gewoon ...’

‘Gewoon wat?’

‘Rennen in het bos. Samen naar Milla gaan, naar Thiago en dat soort dingen. Gewoon rondhangen.’

‘Pas maar op dat niemand jullie verandering ziet.’

‘Ja, mam, ik weet het.’

‘Je geheim is nu ...’

‘Mam, ik weet het. Je hoeft er niet zo over te zeuren.’

‘Ik ben alleen bezorgd.’

‘Is nergens voor nodig. We kijken goed uit.’

Ze zucht en kijkt me ongerust aan. ‘Je weet dat ik deze week nog moet werken en dat je hier de namiddagen alleen zit.’

‘Ja. Ik red me wel.’

Mam gaat elke namiddag Angelina helpen. Meestal gaan ze behangen of kamers herinrichten bij klanten. Ze vindt dat ik oud genoeg ben om halve dagen alleen thuis te blijven. Bij Hector ging het vroeger prima.

Ze neemt een papiertje van het aanrecht en geeft het me. ‘Ik heb een paar klusjes voor je opgeschreven.’

Ik lees wat er staat.

onkruid uittrekken

het gras afmaaien

afstoffen

de badkamer schoonmaken

Ik zucht. ‘Krijg ik daar iets voor?’

‘Dat hangt ervan af of je het goed doet.’

‘Oké.’

‘En vergeet niet dat jullie om vier uur op controle moeten bij Alexander.’

O ja, het is de eerste. Elke eerste dag van de maand neemt Alexander bloed af om te zien of de waarden stabiel blijven.

Om kwart voor twaalf vertrekt mam.

‘Tot straks!’ Ze geeft me een zoen.

Ze pakt haar handtas en loopt de gang in. Door het raam zie ik Angelina wuiven en ik zwaai terug. Mam stapt bij haar in de auto. Ik besluit om meteen onkruid te gaan uittrekken in het eerste perkje. Iets wat ik haat, maar dan ben ik ervan af. Safira volgt me naar de deur en ik stap naar buiten. Ze rent naar achteren en springt over de draad. Dan verdwijnt ze tussen de bomen. In het tuinhuis achteraan in de tuin pak ik een emmer en een handschoen. Links tegen de haag is een rozenperkje. Ik stap tussen de rozen, zet de emmer neer en hurk. Met duim en wijsvinger begin ik het groen eruit te trekken dat er niet hoort. Ik schuifel verder met de emmer. Een windvlaag waait een zalige geur mijn neus in.

‘Hector gaf interessantere klusjes.’ Gegrinnik.

‘Dacht je dat ik je niet gehoord of geroken had?’

Ik sta op en draai me om.

Jonathan grijnst en veegt met een handgebaar zijn lange haren uit

zijn ogen. Hij heeft een zwarte bermuda aan, en een blauw t-shirt waarop een wolvenkop staat met bliksemschichten eromheen.

‘Leuk t-shirt.’

‘Ja, cool, hè? Online gevonden.’ Hij zet een stap dichterbij en mijn hart maakt een sprongetje. Met zijn lippen raakt hij de mijne. Ik zoen hem terug. ‘Zal ik even helpen?’

‘Graag.’

We bukken en trekken samen onkruid uit.

‘Thiago heeft trouwens gevraagd of we zin hebben om te bowlen deze vakantie.’

‘Fijn. Ik denk wel dat ik mee mag.’ Ik leg mijn vingers rond de wortel van een distel en trek hem eruit. Ik gooi hem in de emmer en Jonathans vingers strijken even langs de mijne als hij er een paardenbloem in gooit. Ik voel me warm worden en hij glimlacht. Hij pakt de handschoen, doet hem aan en trekt een brandnetel uit de grond. Wanneer het perkje onkruidvrij is, leeg ik de emmer in de groene bak en zet hem terug in het tuinhuis.

‘Gaan we rennen?’ vraagt Jonathan.

‘Goed idee. Om het eerst tot aan de beek?’

‘Ja, best. Ik kan altijd proberen van je te winnen.’

‘In je dromen.’

We gaan door het poortje het bos in. Als we ver genoeg zijn, kijken we voor de zekerheid eerst rond en veranderen dan van gedaante. Ik begin meteen te rennen en Jonathan volgt me. De bomen flitsen voorbij. Ik ga naar rechts en hoor Jonathan ook van richting veranderen. Ik ga iets langzamer rennen. Jonathan springt speels tegen me aan en hapt in mijn oor.

Ga je mij laten winnen?

In geen duizend jaar.

Ik versnel weer, ontwijk een hoge struik, ren verder en spring over een boomstam. Nog honderd meter tot de beek. Ik hoor Jonathans poten de grond raken. Een paar meter voor de beek rem ik af en zet mijn nagels in de zachte aarde. Jonathan botst tegen me op en ik val

in de beek. Ik hoor hem lachen in mijn hoofd. Ik sta op en schud mijn vacht uit.

Nog steeds niet geleerd, giert hij.

Plager!

Altijd!

Maar jij wint niet van mij. Ik lik zijn snuit.

Als ik je het water in kan gooien, vind ik dat niet erg.

Zijn oranje ogen steken fel af tegen zijn zwarte vacht. We drinken en draven dan omhoog, richting de wei. Het gras is lang en de hele wei lijkt wel een zee van paarse, witte en gele bloemen. Vlinders, bijen en hommels vliegen van bloem naar bloem.

Het blijft hier prachtig. Ik waad door het hoge gras. Een vlinder landt op mijn snuit.

Jonathan loopt naar het midden van de wei en verandert van gedaante. Hij gaat op zijn rug liggen. Ik draaf naar hem toe en neem mijn menselijke vorm aan. Ik ga naast hem liggen en kijk naar de blauwe lucht. Een groep kraaien vliegt over. Ineens buigt hij over me heen.

‘En? Wat zijn je plannen deze vakantie?’

‘Ik ga volgende week bij Hector logeren en bij Levi de stallen verven, samen met Milla.’

‘O?’ Hij grijnst en geeft me een zoen op mijn voorhoofd. ‘En wat moet ik ondertussen doen?’

Ik duw hem speels van mij af. ‘Wachten tot vier uur?’

Hij kijkt me uitdagend aan, verandert van gedaante en spurt naar het meer, dat aan de andere kant van de wei ligt. Ik neem mijn wolvengedaante weer aan en ren hem achterna. De zwarte puntjes van zijn oren steken af tegen het groene gras. Ik versnel en spring tegen zijn zij. Hij valt omver. Ik ga half op hem liggen en bijt in zijn oor. Hij schudt zijn kop en ik laat los. Dan rolt hij op zijn buik en ga ik naast hem liggen.

Waarom ga je liever verven dan tijd met mij door te brengen? Hij grinnikt en kwispelt met zijn staart.